

Canı Yaşatmak

– kul mehmet · 03 Mart 2026

Canı Yaşatmak

Canı yaşatmak, birinin göğsündeki küçücük, titrek mum alevini üflememek demektir. Rüzgâr sert eserken avuçlarını siper edip “sönme” diye fısıldamaktır. Bazen bu, bir kelime olur; bazen suskun bir bakış, bazen de sadece aynı odada aynı havayı solumaya razı olmaktır. İnsan en çok kırıldığı yerde can taşır. O kırık genellikle cam gibi keskin değil, toprak gibi sessizce dağılmıştır. Toprak dağılınca üstüne basıp geçmek kolaydır, kimse fark etmez. Ama biri durup “burada bir can yatıyor” derse işte o an başlar asıl mesele: dağılmış toprağı avuç avuç toplayıp üstüne su yerine merhamet dökmektir.

Söz, ruha giydirilen bir elbisedir. Kimi sözler dikenli yün, kimi ipek, kimi de yara bandı kadar ince ve iyileştiricidir. Canı yaşatmak isteyen, ipeği seçer; ama öyle narin bir ipek ki, dokunduğın anda yırtılmasın diye parmak uçlarını bile unuttur insan. Bazen “iyisin” demek yetmez. Çünkü o, “iyiyim” demeye utanacak kadar yaralıdır. O zaman dil başka yol bulur. “Bugün hava biraz daha yumuşak değil mi?” diye başlarız mesela. Ya da “şu bulutun şekli tıpkı çocukken çizdiğin eve benziyor” deriz. Aslında ne buluttan ne havadan bahsetmiş oluruz. Sadece şunu demiş oluruz: “Görüyorum seni. Hâlâ buradasın. Ve ben de hâlâ buradayım.”

Canı yaşatmak, saat kaç olduğunu sormamaktır bazen. Çünkü o saatin kaç olduğunu çoktan unutmuştur. Zaman onun için artık bir çizgi değil, bir ağırlıktır. O ağırlığı hafifletmek için “dün gece rüyamda seni gördüm, gülüyordun” demek yeter bazen. Yalan da olsa zararı yoktur. Çünkü yalan değil, umuttur o. En zoru şudur: karşıdaki insan kendi canını kendinden gizlerken, sen onun canını ondan

daha iyi tanırsın. O “yok bir şey” derken gözleri “yardım et” diye bağıryordur. İşte o an susmak da bir beyandır, elini uzatıp omzuna koymak da. Hangisi daha çok can yaşatır, bilemezsin. Ama denemeden de bilemezsin.

Canı yaşatmak, birinin içindeki çocuğa “sen hâlâ buradasın, korkma” diyebilmektir. Yirmi sekiz yaşında da olsa, kırk beşinde de olsa, yetmişinde de olsa o çocuk hâlâ oradadır. Ve çoğu zaman sadece bir tek cümleyle “ben seni terk etmedim” demek ister. Eğer bir canı yaşatmaya niyetlendiysen bil ki en büyük ibadetin budur. Çünkü Allah, bir kulunun canını koruyan kuluna kendi rahmetinden bir el uzatır, vesselam.

Mehmet Aluç